

SPEJDERNES MAGASIN

MED DICK PÅ SCT. GEORGS LØBET 1954

Odense-spejdere oplever en spændende øvelse

Det traditionsløb, som 5. Odense, Sgt. Georgs trop hvert år arrangerer, og hvori der foruden troppens egne patruljer også deltager en patrulje fra hver af de øvrige Odense tropper, var denne gang bygget over »Skatteøen« eller »Kaptajn Flints Arv«.

På en mystisk måde kom patruljerne i besiddelse af det testamente, som kaptajn Flint udfærdigede, da han befandt sig om bord på sit skib »Flying Dutchman« i det Indiske Ocean. Tilsyneladende gav han heri oplysninger om, hvorledes den skat, han havde nedgravet på »Skeleton Island«, kunne findes.

SKATTESØGNINGEN BEGYNDER

Skattesøgningen begyndte et stykke uden for Plymouth (Assens), hvor den gamle landevejskro »Black Eye« ligger, som for ikke så længe siden — i 1754 — var overtaget af en sømand ved navn Billy Bones, der som deep water sailor havde sejlet meget »på var-

men«, og som kendte mere til kaptajn Flindt, end han ville være ved.

Godsejer Trelawney og hans folk søgte ved forskellige kneb at få lokket et kort over skatteøen fra Billy Bones, og det syntes at skulle lykkes. Men i det afgørende øjeblik optrådte et medlem af sørøverbanden på scenen. Det var den blinde Pew, der trængte ind i kroen og med et minespil i ansigtet, der lyste af satanisk havesyge, stak han Billy Bones ned med sin kniv, røvede kortet og fjernede sig hurtigt.

Sporene førte ned mod Plymouth, hvor der i sømandsknejsen »Admiral Benbow« om aftenen den 3. april var forsamlet en del kapergaster og marinere. Ved bordenden sad John Silver, der førte an i det muntre lag. Det lykkedes her for Trelawneys folk at få fat i kortet over Skeleton Island, som stak op af Silvers lomme, hvor han ufor-sigtigt havde anbragt det.

»HISPANIOLA« SEJLER

»Hispaniola« — (»Turisten«) — lå sejlklar, og knapt var folkene efter den heldige erhvervelse af kortet over skatteøen, kommen om bord, førend skibet kastede sine fortøjninger og stod havnen ud i et rugende mørke, med kurs mod fjerne strande, hvor palmerne duvede i tropevarmen.

Knapt havde udkigsmanden varskoet land i sigte, førend mandskabet, der viste sig at bestå af pirater, myldrede op på dækket, hvor de overfaldt Trelawney og hans folk og tvang dem ned i lasten som fanger. Det sorte piratflag, »Jolly Rodger«, med dødningehovedet og de korslagte ben, gik til tops, og man stod ind mod Skeleton Island (Brandsø). Ved ankomsten hertil forsvandt piraterne straks i land for at søge efter skatkisten med de mange rare kostbarheder. Men under alt dette sad de fangne i de snærende bånd og kikkede i det skumle lastrum. Da kom den lille

skibsdreng, Jim, som sørøverne ikke havde regnet med, og befriede de indespærrede.

MØDET MED BEN GUN

Uden at spille tiden gik man straks fra borde for at gøre jagt på piraterne. Til stor forundring traf man inde i skoven på en underlig udseende mand, klædt i pjalter og med håret i lange tjavser. Det var Ben Gun, en af kaptajn Flints tidligere folk, som på grund af opsæt-sighed mod sørverkaptajnen, var efterladt her på denne øde ø, hvor han igennem årene havde fristet livet med kokosnødder, kildevand søstjerner og andre fiskefilet'er. Han var selvfølgelig godt underrettet om forholdene på øen og gav gode oplysninger.

I nattens mulm og mørke gik færden hen over den lille ø. Tæt ude ved den sydlige kyst, hvor brændingen stod i et frådende skum ind over koralskærene, lyste et par fæle ildøjne i et kranie, i hvis mund piraterne havde anbragt en meddelelse. Og ikke langt herfra lå en såret pirat, som kynisk var blevet efterladt af sine kammerater. Den største rædsel, man kom ud for, var ved Devils Corner. For at styrke sig besluttede man at gøre holdt og brygge sig en go-

Godsejer Trelawney

Piraternes hytte stormes

grog af den medbragte rom. Men vand fandtes ikke, i hvert fald ikke i den ferske form. Og forsøget med at bruge det Indiske Oceans vandmasser, som var til stede i rigelige mængder, faldt ikke heldigt ud.

Blinksignaler skar gennem mørket; det var John Silver, der meddelte sine folk, at skattejagten var indstillet til søndag morgen.

PIRATERNE OVERMANDES

I de tidlige morgentimer lykkedes det at fange en del pirater, som under inkvisitorisk tortur oplyste, at sørøverne holdt til på øens vestlige side. Ved otte glas stormedes piraternes hule, og anføreren, John Silver, blev tvunget til at oplyse, hvor han havde nedgravet skatkisten. Det var et stolt øjeblik, da den blev fundet nedgravet i sandet med sit indhold af guldbarrer, diamanter, smykker og dubloner, som strålede om kap med tropesolen, der stod ude over oceanet, hvor hajerne slog smut i havoverfladen.

Efter at »Jolly Rodger« under ju-

Skatten fundet

bel var nedhalet og Union Jack gået til tops, sejlede hjem til Old Englands kyst, og man gik atter i land på Plymouths havnekaj. —

De tre bedste patruljer var: nr. 1 »Hulebjørnene«, 2. Odense trop, nr. 2 »Sneuglerne«, 3. Odense trop, og nr. 3 »Gemserne«, 8. Odense trop.

Dick.

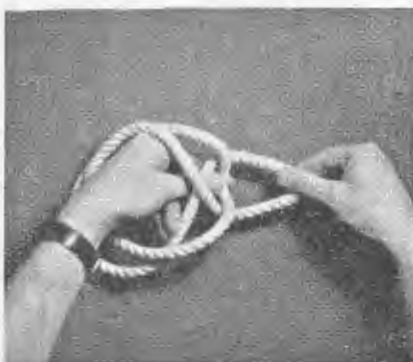
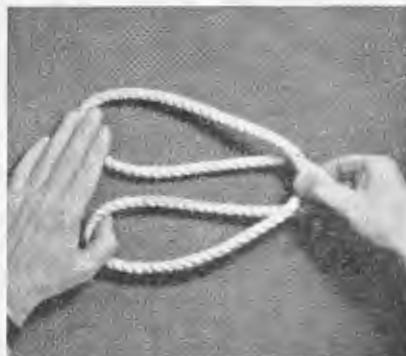
Fotokonkurrencen!

Du kan endnu nå, at indsende dine bedste fotografier til Magasinets fotokonkurrence. Men skynd dig. Husk navn på bagsiden af billedet.

MÅNEDENS KNOB ved lpm

KÆRLIGHEDSKNOB er et fiskerstik på midten af et tov. Jeg tror ikke, det bruges til noget, men det er morsomt at lave: på billede 2 stikker du venstre hånd gennem det midterste »hul« og tager fat der, hvor højre tommelfinger holder tovet på tværs og trækker til. Der er et lille tag med at få de enkelte knob til at ligge i rigtig rækkefølge. Find ud af det, det laves med højre hånd.

BOGHYLDEN

Geodætisk Institut: TURIST-KORT.

Geodætisk Institut har udsendt tre nye, smukke turistkort over: Central-København, København og omegn samt Aarhus og omegn. Kortene er meget overskuelige og dog detaillerede og viser alle gader og veje, bane-, bus- og sporvogns-linier med en righoldig navne- og gadefortegnelse. Kortene vil pynte i ethvert tropslokale i Aarhus og København.

Cai Schaffalitzky de Muckadell: KAPTAJN JANSEN TÅGER TJANSEN. (Jespersen og Pios forlag, kr. 8,25).

Den kendte forfatter har her igen skrevet en god bog for større dren-

ge. Kaptajn Jansen ligger med sit skib i Havannas havn. Det ser sort ud for ham og hans to børn, Henry og Ole. Rederen er nemlig død, skibet skal sælges og er kaldt hjem, men han har fået lov til at »tage en tjans« forinden, hvis der skulle vise sig en. Og det gør der — og spændingen tager fart.

Jørgen Clevin: 150 UDENDØRS LEGE. (4,75 kr. — Politikens forlag).

I Politikens børneserie foreligger her en bog, om hvilken vi roligt kan sige, at den er »helt rigtig«. Du kan roligt ønske dig den, og du vil aldrig mere kede dig. På 190 sider fortæller og tegner en oplagt Jørgen Clevin om 150 udendørs lege, så du får lyst til at prøve dem allesammen.

Håndbøger for børn: O. Helms: JEG HAR EN HAVE. — Gudrun Ebbesen: JEG SAMLER PÅ FRIMÆRKER. (3,50 kr. — Erik Lundsgaards forlag).

Med disse to bøger har Erik Lundsgaards forlag begyndt udgivelsen af en række håndbøger over

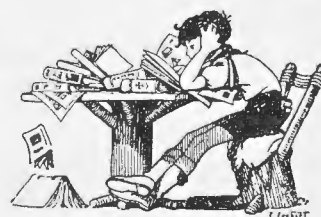
forskellige interesseemner. I havebogen er der fortalt og tegnet om køkkenurter og blomster, så man ved at følge anvisningerne vil få en mønsterhave.

I frimærkebogen fortælles om, hvad man skal samle på, rensning, ordning, farver, takning, tryk, vandmærker, overtryk for blot at nævne nogle enkeltheder. Så samler du på frimærker, er denne bog god at have ved hånden.

VEJLEDNING TIL BRANDVÆRN. Ny udgave af: Vejledning i brandværnsmærket. (Pris 0,85 kr.).

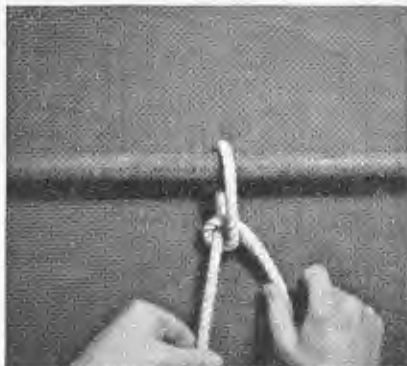
Alt hvad du har brug for til due-lighedstegnet brandværn, finder du i denne lille bog. Der er flere nye tegninger og en forbedret oversigt.

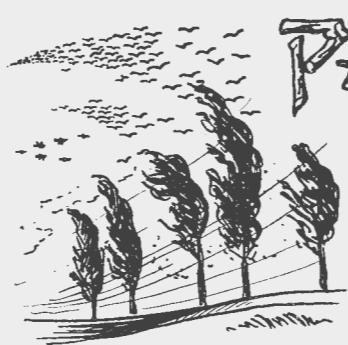
Sk.

MÅNEDENS KNOB ved lpm

TO ENKELTE HALVSTIK er et løbestik, der nærmer sig sammen, når der kommer træk i tovet. Det består af et dobbelt halvstik rundt om langtovet. Bruges til fortøjninger, men er ikke let at løse, når det har været vådt.

PÅ OPDAGELSE i naturen

Tegninger
af STIG BANG

Har I lagt mærke til, at det er et frø-år i år — altså frø forstået som plantefrø? Den varme sommer i fjor har bevirket en fantastisk frøsaetning — de vågne af jer vil sikkert endnu huske den kolossale mængde af »manna« fra elmetræerne, som vi gik og vadede i i juni. Spredning af frø er et sjovt emne, og naturen har taget snart sagt alle metoder i brug for at sikre, at frøene, den nye generation af træer og urter, føres så langt bort fra moderplanten som muligt for at få de bedst mulige vækstbetingelser.

Den bedst kendte spredningsmetode er vel den, der foregår ved vinden, som griber fat i vinger eller hår på frøene — og af sted går det. Andre frø kan spredes med vand — selvfølgelig især sumpplanter o. l., men også f. eks. vildæbler, der bliver lettere end vand, når de begynder at gære. Andre frø — især i bær — bliver spist og kvitteret i spiredygtig stand — derfor f. eks. hyldebuske i toppen af gamle, stynede popler (»flyvehylde«). Nødder, bog og agern o.s.v. samles til huse af mus og egern og glemmes ofte, og violer har et vedhæng på frøene, som er en lækerbidtsken for myrer. »Burrer« er

et enkelt eksempel blandt mange på spredning ved hæftkroge, og endelig er der de allersjoveste som storkenæb, springbalsamin, gyvel m. fl., der ved egen kraft (spændinger i kapslen) smider frøene langt væk. Jovist, naturen er opfindsom, det gælder blot om at kunne aflure den dens hemmeligheder.

Har I nogensinde prøvet at tilberede en svamperet

Lind

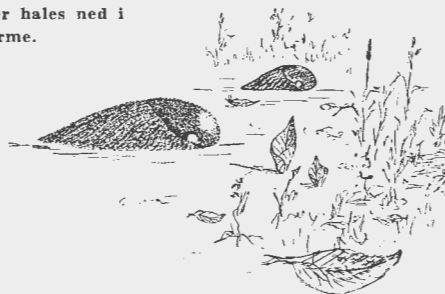
Violfrø

Mælkebøtte

på en weekend-tur? Hvis ikke, var det måske et forsøg værd, og andetsteds i dette nummer kan du læse lidt om, hvordan og hvorledes. Men det er jo også mange andre svampe end lige de spiselige. Der er støvbolderne med deres millarder af sporer (»støv«) og stinksvampen, der begynder som det bløde »hekseæg«, og slutter som den ca. 15 cm høje paddehat med det mørkegrønne »hoved« og med en stank, der afskys af os og elskes af fluer! Der er blækhaten, hvis

Forskrækkede skovsnegle og et par blade, der hales ned i jorden af regnorme.

sporer bliver som tyktflydende tusch, og fluesvam-pene og pæresvam-pene på udgået træ — de sidst-nævnte tit med de dejligste farver på oversiden.

Men lad nu være med at gå med næsen mod jorden hele tiden. Kig også til vejrs og glæd dig over fugletrækket — nu går rejsen den modsatte vej, sydover og vestpå, ved dag og især ved nat, hvor vingesus og sære fuglestemmer fylder mørket. Kong Volmers vilde jagt, an-ført af sortænderne (eller »himmelhundene«) med deres mystiske, natlige »gyv-gyv-gyv«.

Prøv engang at kigge nærmere på en ganske gen-men regnorm, dette nyttige dyr, gennem hvis tarm-kanal der passerer ca. 10 tons jord på et år, hvorved uhyre mængder af visnet plantestof bliver omsat. Den tydelige »manchet« et stykke fra forenden afson-drer slim, der under parringen tjener til at holde de to dyr sammen. Regnormens bløde hud er besat med ganske små børster, der tyde-ligt kan føles, når man for-sigtigt stryger fra bagenden mod hovedet. Munden sidder helt henne i forenden, og dyrets kønsåbninger kan du finde midtvejs mellem »man-chetten« og forenden.

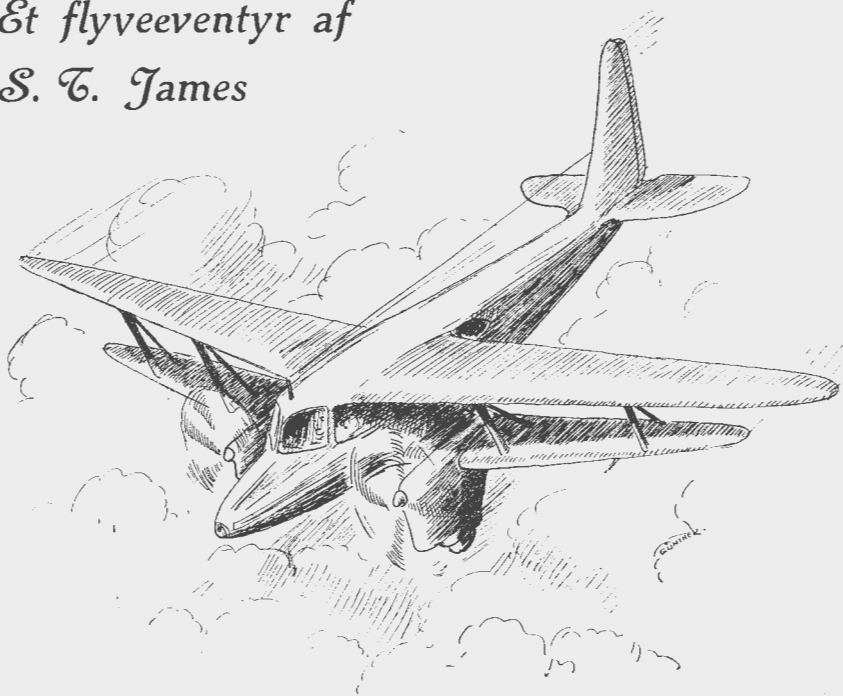
Et andet »overset« dyr er skovsneglen, der lider af kon-stant bolignød, idet dens hus kun udgøres af nogle kalk-korn inde i kappen. De korte følehorn og de længere øje-stilke med det lille, kulsorte øje er lette nok at se, men kan du også finde åndehullet på højre side af kappen?

Hekseæg og stinksvamp

Torben

Et flyveeventyr af S. T. James

Da vor flyvemaskine fløj ind i skydækket, begyndte vi at blive urolige. Denne flyveudflugt om de vestlige øer, som for en halv time siden havde været vældig morsom, så betydelig mindre tiltrækkende ud nu, da vejret pludselig var slået om.

Vi fire, med Harry Flicker som patruljefører, medlemmer af Canton luftspejdertrop, var på ferie. Et lykketræf havde bragt os i forbindelse med »Pop« Hepple, en veteran som erhvervsflyver, der tidligere havde boet i Canton og været med til at grundlægge luftspejdertropen der. Efter at vi havde plaget ham lidt, lovede han at arrangere en flyvetur for os.

Skybanken, som vi var fløjet ind i, syntes uendelig som evigheden. Vi iagttog, hvorledes »Pop« anspændte De Havilland-maskinen til at yde sit yderste. Vi ventede og følte en sær fornemmelse i maven, medens han styrede mod øst, idet han forgæves ledte efter et »hul« i skydækket. Vejrberetningen havde varslet et lavtryk, der langsomt nærmede sig fra Island, men havde fejlagtig opgivet, at morgenen ville blive fin.

Cedric Williams, patruljeassistenten, iagttog ængstelig piloten. Flicker undersøgte instrumentbordet.

MEDENS TIDEN

Efter THE SCOUT

De begyndte en af deres sædvanlige diskussioner.

»Flyvning er udelukkende og fuldstændig en kunst i vore dage«, meddelte Flicker med overbevisning. »Vejret er ikke det vigtigste nu til dags. Pop kan foretage en blind landing, ledet af radioen, hvis vi ikke kan finde en åbning.«

»Pop er en første klasses flyver med en masse flyvetimer bag sig!« sagde Cedric, idet han tydeligt tilkendegav, hvor meget mere vigtigt det var. Så iagttog vi alle instrumentbordet, studerede lufthøjden, højdemåleren, farten, maskinens temperatur, omdrejninger pr. minut, benzinförbrug osv. Det lykkedes mig at opfange en kort samtale mellem Pop Hepple og unge, rødhårede Alec Grey, hans radiooperatør.

»Vi er i knibe, Alec«, sagde Pop. »Den mark, vi har ved Mc Dougal, er ikke nogen god plads at lande på under blindflyvning.«

»Der er Chisholm!« foreslog operatøren.

»Jeg tvivler på, om vi kan benzin nok. Dette skulle jo kun være en ganske kort tur«, sagde Pop.

Der var ikke nogen horisont at se nu, og flyvemaskinens næse var indhyldet i damp som en pakke i skifferfarvet papir. Jeg begyndte at tænke på alle bjergene, særlig på Ben Newis mod nord. Vestsotland er ikke et land, der egner sig til nødlandinger!

Flicker talte som sædvanlig som en lektor i en skole. Hans dybe stemme var så tillidsfuld, som den altid havde været, og som havde hjulpet til at gøre ham til en dronningespejder længe før nogen af os andre. »Flyvning er blot en matematisk formular i vore dage — det er formen og størrelsen af vingerne, videnskabeligt prøvet og målt, der holder os i luften.«

»Jeg troede altid, at piloten gjorde det«, protesterede Cedric Williams.

»Vi har haft held med robotpiloter sommetider, ved du«, sagde Flicker.

»Automater«.

Radiooperatøren var i forbindelse med Mc Dougal lufthavnen. Han kaldte adskillige andre stationer, Fraser, McLaren og Chisholm for at erfare forholdene og finde ud af maskinens nøjagtige position. Vi iagttog intenst forløbet, og min egen mave føltes, som om fangne sommerfugle prøvede at slippe ud. John Fischers ansigt blussede, og der stod sved på hans pande.

Kun alt for godt var vi nu klar over, at McDougal, hvorfra vi var startet, lå ved toppen af Firthfloden og i en sænkning i bjergene. Den var en levning fra krigsårene, en nødlandingsplads, sikker nok i godt vejr.

Radiooperatøren talte igen med Pop.

»McDougal rapporterer om klart vejr i 50 fods højde. De råder os til at lande i Chisholm.«

»Mål benzinen«, foreslog Pop barskt.

Hvor måtte han hade os for at have overtalt ham til at bringe

ham i en sådan vanskelighed. Hvis noget gik galt, ville hans 5000 flyvetimer, hans 20 års flyvetid mest sandsynligt ende i diskvalifikation. Alle ville sige, at han slet ikke skulle være fløjet med os.

Jeg lyttede igen til Flicker og Williams. Før Flickers fader havde trukket sig tilbage, havde han været en berømt tryllekunstner og illusionist. Et af de mest sensationelle tropsmøder, jeg nogen sinde har deltaget i, var, da Flickers fader kom og demonstrerede en hvid pasta, som han havde brugt på scenen. Han smurte sig ind med den, og så satte hans søn ild til den.

Flicker senior brændte som en fakkel i to minutter, så brugte vi en ildslukker og ventede skrækslagne at se brandsår. Der var ikke et eneste. Flicker senior og Flicker junior lo selvsikre og forklarede, at pastaen med held modstod selv den værste hede i mindst tre minutter. Den gamle mand havde officersrang i R.A.F. under krigen som camouflaageekspert, og han har med

Flyvemaskinen var for lille til at disse instrukser var lette at følge, men vi gjorde vort bedste. Jeg tror, mit eget ansigt var barsk, og sommerfuglene inde i mig fik mig til at føle mig så sulten, som om jeg ikke havde spist i dagevis. I virkeligheden havde jeg fået bacon og æg og havregrød og marmelade tillige med tre kopper te om morgenen. Det var mærkeligt at tænke på, at alt hvad vi havde været bange for ved starten var muligheden af at blive luftsyge, hvis bjergene fik maskinen til at vippe!

Ingen havde meget at sige, undtagen Flicker.

»Vi ved nøjagtig, hvor vi er. Vi kender hastigheden, afstanden og positionen. Hvis jeg får en tabel, en regnemaskine og en passer, så skal jeg i løbet af få sekunder fortælle jer, når vi skal gå ned!«

»Det er vægten, Pop er ængstelig for«, sagde Cedric efter en lang pause. »Vindstyrken er svær at regne ud, når man ikke har noget landmærke. Benzinbeholdningen — ja,

Vi havde altid været stolte af vor patruljefører. Hans bedrifter, hans hjerne fremkaldte respekt, men sommetider var vi irriterede over hans urokkelighed. Han var mere en maskine end et menneske. Rekrutterne kaldte ham »professoren«, selv om han aldrig i sit liv bar briller, ikke ludede eller så svag ud.

Ved at lytte intenst hørte jeg igen Pop tale med operatøren.

»Vi mister højde!« sagde han.

Flyvemaskinen syntes nu også at vakle og tumle fremad mere end at flyve. Det medførte en forøgelse af omdrejningerne hvert minut og et ekstra forbrug af benzin. Det reducerede chancerne for at nå Chisholm. Ikke desto mindre var vi glade, da rettelsen var sket.

»Videnskaben har et svar på alting«, gentog Flicker, men jeg kunne have svoret på, at hans stemme var blot en skygge mindre tillidsfuld end før.

»Hvad er svaret, når benzinen er opbrugt?« spurgte Cedric temmelig barsk.

Jeg havde aldrig syntes mindre om Flicker end nu. Tidligere havde hans koldblodighed, gode overblik altid været retfærdiggjort af begivenhederne og var derfor hævet over al kritik. Jeg begyndte påny at erindre mig, den måde hvorpå han havde smilet, da Skip læste uddrag af Baden-Powells spejderbog. Grundlæggerens henvisning til pionerer og skovfolk, til initiativ, omhu og galanteri havde øjensynligt for Flicker haft en mening, der var forskellig fra, hvad den var bestemt til.

»De virkelige pionerer, og de eneste, er videnskabsmændene«, havde han sagt, »de er drengene med initiativ og opfindsomhed.«

Han havde naturligvis ret, men kun delvis. Vi følte alle, skønt vi ikke kunne diskutere med ham med held, at disse karakteregenskaber ikke var hos videnskabsmændene alene. Med hensyn til mig selv, og jeg ved, at Cedric var enig med mig, var Pop Hepple hverken en robot og heller ikke nogen videnskabsmand i disse kritiske minutter, og det var på hans dygtighed, vore liv beroede.

Endnu engang udtalte Flicker en forskellig opfattelse.

»En mængde afhænger af de videnskabsmænd, der byggede denne

STOD STILLE....

Tegninger: GÜNTHER HANSEN

held demonstreret sin trylle-pasta for høje autoriteter adskillige gange.

»Der er altid en måde, på hvilken man kan overvinde naturens kræfter og love«, sagde Flicker til Williams. »Alt har sin egen videnskabelige modgift. Vi ved ikke alt endnu, men vi ved nok til at gøre flyvningen næsten mulig for enhver idiot.«

»Jeg er i hvert fald glad for, at vi ikke flyver bag en idiot i dag«, sagde Cedric, idet han talte for os allesammen.

Pop Hepple vendte sig mod os og talte højt, så han tydeligt kunne høres over motorstøjen.

»Vi lander i Chisholm, håber jeg. Der er en åbning i skydækket der. I vil blive nødt til at tage tilbage til lejren med tog eller bus. Men nu beder jeg jer alle rykke så langt tilbage i maskinen som muligt og sidde med ryggen mod maskinens næse. Pak alt hvad I kan op bag jer, og fold hænderne bag hovedet, hvis der skulle ske noget!«

du ved, vi har ikke meget benzin.«

Luften var blevet ujævn. Dette var »uro«, fortalte Flicker os. Ikke noget at være ængstelig over. Men da jeg så tilbage, lagde jeg mærke til, at maskinen syntes at skælve, og instrumentbrættet foran vred sig for sin gummiforhøjning. Jeg så også, at Pop brugte sikkerhedsbælte for at holde sig fast i sædet. Som resten af os blev han kastet op i luften og brutalt kastet ned igen.

Jeg kunne lige se vingespidserne nu og da. De syntes at bøje sig under anstrengelsen. Maskinsummen syntes at stige og falde som et radioprogram, der skiftevis stiger og falder.

Vi havde alle ønsket en oplevelse, og vi fik sandelig en. Kun foretrækker jeg meget handling fremfor uvirksomhed. Vi var så hjælpe-løse heroppe.

»Det er Pops kamp i dag, ikke vor«, fastslog Cedric, da jeg prøvede at udtrykke mine tanker.

»Videnskab mod natur«, grinede Flicker.

maskine, tror jeg«, sagde han, »de regner almindeligvis med en god portion ekstra styrke heldigvis.«

»Han synes ikke at være så sikker som sædvanlig«, mumlede Cedric, da vi prøvede at sætte os mere komfortabelt til rette. Min egen bagdel gjorde ondt af de bump den fik, og Cedrics skulderblade var blevet klemmt hårdt mod metalstangen.

»Det er som at flyve inde i en balle snavset bomuldsaffald, er det ikke?« sagde John Fischer, da vi prøvede at kigge ud.

Minutterne sneg sig langsomt afsted. Vi lytede til maskinens haken, og vore hjerter syntes at holde op at slå, hver gang den syntes at svinge. Vi regnede ud, at hvert minut i luften bragte os ca. 4 miles nærmere til sikkerheden.

En eller to gange forlod Flicker sin plads for at kigge over operatørens skulder eller hviske kort til ham. Så vendte han tilbage og fortalte os nøjagtigt, hvor langt vi var kommet. På en af de sidste af disse ture, sagde han, at nu varede det kun ti minutter.

Endnu medens han talte, sprøjtede det ved den venstre motor, den kom sig igen, sprøjtede videre nogle få sekunder. Så kom en frygtelig dødlignende stilhed, der blev brudt, da vore ører igen havde vænnet sig til vindens tuden udenfor, som en flyvemaskine er tilbøjelig til at overdøve fuldstændig.

En voldsom dampstråle stod ind i maskinen, da Pop åbnede kabinevinduerne. Ved at dreje os lidt så vi, at alle de lys, han havde anvendt for at oplyse instrumentbordet, var gået ud. Vi følte flyvemaskinen glide, da vi mistede højde og sank ned i det uigennemtrængelige mørke under os.

»Ingen benzin!« hviskede Cedric til mig.

»Nødlanding! Men hvor?« svarede jeg. Vi talte kort for at holde modet oppe. Ord hjælper sommetider, når man er rædselsslagen.

»Han har slukket lysene! Han kan ikke se instrumenterne!« Flickers stemme lød mælløs, men han overdrev. Pop kunne stadig se instrumenterne, hvis han ønskede det, men han så ikke meget på dem. Han stolede nu kun på sig selv, hans egen intuition, hans eget initiativ og opfindsomhed. Det var grunden til, at han åbnede vindu-

erne. Han havde fået flyvemaskinens næse til at opretholde en glidende fart, og han kiggede ned i den grå masse, idet han bad til, at der ville vise sig et hul, gennem hvilket han kunne se at flyve. Under ham var der bakker, dale, skov, slugter — men der var måske også en strækning med nogenlunde jævn moseland.

Vinden susede og slog ledningerne mod fuselagen. Den grå masse blev en lille smule lysere. Pops hoved bevægede sig langsomt frem og tilbage fra højdemåler til mørket udenfor og tilbage igen. Vi vidste alle, at bjergene i denne egn nåede 1000 fod i højde og sommetider mere. Fra 800 fod var der endnu intet land at se.

»Kun nogle få sekunder endnu«, hviskede Cedric, og hvad han mente var kun nogle få sekunder mere at leve i, hvis det gik galt. Eller måske nogle få sekunder og blive frelst.

Flyvemaskinens landingslys var tændt. Radiooperatøren holdt Mc Dougal og Chisholm underrettet om forandringerne indtil det sidste sekund. Det ville ikke tage lang tid at nå frem til os bagefter.

Harry Flicker talte endnu engang, temmelig hæst.

»Man skulle have troet, at der var en metode, en videnskabelig plan, så man kunne klare denne situation!« hviskede han.

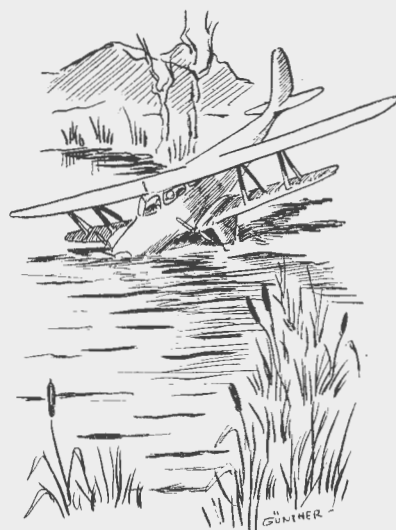
Jeg vil yde ham retfærdighed. Han var ikke mere bange end vi andre. Han syntes forbavset og forvildet snarere end bange. Dette var uden tvivl det største og mest instruktive eventyr, han havde oplevet som patruljefører! — Måske lærte det ham noget. Man tænker hurtigt, når man er i nød. Tiden synes at stå stille. Nogle få minutter kan blive en levetid.

Jeg lærte selv i dag, hvad biblen mener, når den taler om, at solen stod stille den dag, Joshva udkæmpede sit største slag. Mit ur syntes at være gået i stå — eller det gik ikke rigtigt — måske gik det baglæns! Denne situation, fortalte det, havde kun varet nogle få sekunder, og hele begivenheden var kun foregået i 19 minutter.

»Lysning!«

Operatørens stemme var halvkvalt. Skybankerne var pludselig gledet til side.

»Et hul!« det var Pop Hepple, der

råbte. Han drejede maskinen og så, ganske utroligt, skintede vi nederunder os, ikke ret langt borte trætoppe, der ragede op over et lyngklædt mosedrag.

»En sø!«

Den store, vindkrusede vandflade glimtede klart noget borte, Pop rakte ud efter kontrolstangen, som om han ville lade landingshjulene gå ned, så skiftede han mening og styrede efter vandet. Vindens hylen og tuden ændrede sig til en susen. Vi syntes at hænge i luften som en helikopter. Så dykkede vi.

»Hold på hattene, drenge!« råbte Pop, og så rejste vandsprøjtet sig på begge sider af os og regnede på fuselagen over os; larmen døde hen og endte i en stille rislende dryppen og næsten stilhed.

»Nede!« sagde Cedric med ryttende stemme.

Flyvemaskinens næse havde bo-ret sig ind i muddret ved søsiden. En efter en tumlede vi i land, våde, men skrammer her og der, men i live og raske. Pop Hepple så optimistisk på maskinen.

»Jeg tror ikke, at skaden er stor«, sagde han. »Den vil heller ikke blive svær at få ud. Vi har faktisk været heldige på alle områder!«

Vi spadserede til Awe, en lille skotsk landsby, hvor der var et hotel og en telefon. Pop Hepple fik travlt med at tale med nogen på flyvestationen, hvorfra vi var startet. Resten af os bestilte mad — og et kort. Vi ville tage bus eller tog — og derefter en rolig lejrdrag med svømmning og solbad og klatren. Vi ønskede også, at en ville sige noget

(Læs videre side 132)

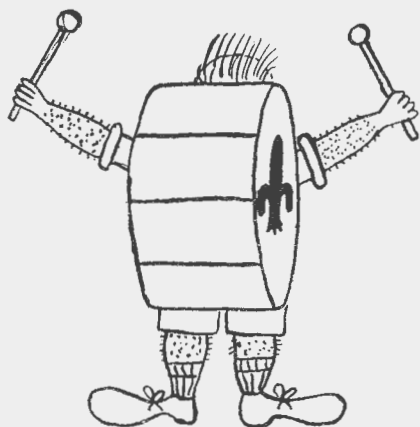
-SKOV MÆND-

EN MORSOM BERETNING FRA ET SKOVMANDSLØB

Nu da jeg ligger på maven i det varme sand og kigger dovent ud over det olieglinsende Øresund, fristes jeg til at tænke tilbage på vinterens strabadser. Især husker jeg skovmandsturneringen i marts, hvor jeg deltog. Ak ja, det var tider.

Først må jeg lige præsentere holdet. Leder var Valde (ja, han hedder ikke Valdemar, men det kan han jo ikke gøre for). Han spiller

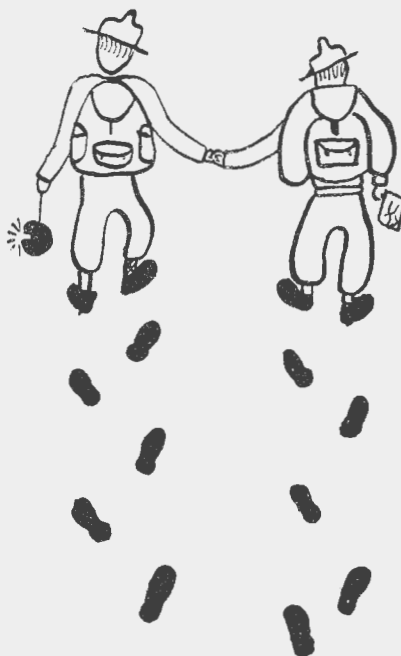

stortromme til daglig, men er ellers en godmodig fyr. Så er der undertegnede, der til daglig henslæber tilværelsen med at passe ulve.

Se, vi fandt ud af, at med de ovennævnte forudsætninger ville vi nok kunne danne et hold, endda særdeles godt, til en eller anden turnering vi læste om i divisionsbladet. Den 6. marts mødtes vi så i vores lokale for hele eftermiddagen at prøve på at fremskaffe et ildbør — vi fik også fat i et, og nede i lokalet pakkede vi sagerne ud og så på dem. Vi slog så op i den lille spejderbog og et tilsvarende instruktivt værk for at se, hvordan man skulle bruge et sådant. Så tog vi glade afsted, især Valde var overbevist om vores enorme chancer for placering, men da vi nåede

hovedbanegården og så alle de andre deltagere, blev selv han beskedt i sine ønsker. Der deltog hold fra 5 elite divisioner (Godthåb, Frederiksberg, Absalon, Hertug Knud samt Axelstad divisionen, ialt 25 2-mands hold).

Vi blev hældt op i et tog og ført bort til Espergærde. Da vi havde ventet et passende antal halve timer, blev vi kaldt frem og fik en samling afstande og kurser stukket ud. Så maledes vi lidt på vores kort og begav os af sted. Da vi kom til post 1, var der mærkværdigvis ingen andre hold, der havde været der (vi var hold 3). Her fik vi flere kurser m. m. samt en roe, der på post 2 skulle optræde som noget, de kaldte en »roelygte«. Så skar vi glade løs i roen, alt imens vi sjokkede ned til post 2. (Der mødte vi hold 18???). Tænk man fratog os vore ypperlige stavlygter (vore små brødres nærmere betegnet) og sagde, vi måtte bruge vores roe i stedet. Vi behandlede et

kompliceret brud efter evne — idet dog hverken Valde eller undertegnede har taget medicinsk embedseksamen eller tænker på at gøre det. Videre gik det, imens vi spiste hinandens madpakker. (Jævnfør ordsproget: fremmed mad smager bedst). Så gik vi hen til en skov, hvor vi fandt et telt. (Det var ellers svært at se med al den sne). Her sad vores TA og grinede. Idet han stak 2 fingre ud af soveposen, stak han os et reb. Øjesplejsning.

— Det havde jeg ikke lært til ulvemøderne, men Valde lavede noget, han sagde var en sådan. Vi fortsatte, og post 4 var et papskilt, hvor der stod: »Affyr kanonslag — kig mod syd«.

Vi havde imidlertid ikke fået noget kanonslag, men her kom min ulvepige fløjte til nytte — smægtende toner fløj mod syd — og besvarede med liflige blinksignaler. Disse bibragte os viden om en grusgrav et eller andet sted, men da vejret var smukt, og der var mange stjerner og snedriver, besluttede vi at gå en lille ekstra tur — eller det gjorde vi i hvert fald.

Da det efter en times forløb kede os at spadserere rundt i alle snedriverne, slentrede vi bare lige hen til et bål, vi fandt. Her fik vi te og blev så slæbt til Tikøb, hvor vi blev lagt til ro i noget halm på en eller anden gård. Før vi sov ind, afsang Valde og jeg dog tostemmigt vores sædvanlige aftensang: »Hyp, lille lotte« (grunden hertil vil vi dog ikke komme nærmere ind på). — Man sov — vi gjorde i hvert — nogle af holdene tilbragte natten i fri luft, men det er en anden sag.

Næste dag blev vi sendt videre, og på post 1 stod vores TA stadigvæk og grinede. Vi syntes ikke det var pænt af ham at smile af os, så vi havde nær gjort slutningsopgaven på posten mere kompliceret for de efterfølgende hold ved at klappe ovennævnte TA oven i med spaden. Diskret lænet mod Gurre ruin stod post 2. Opgaven var kimsleg. Det har jeg lært på ulve- (Læs videre side 132)

Vil du med PÅ SVAM

Af Tor

Heksering af paddehat i granskov.

Det rådnende nålelag gennemvæves af hår-fine tråde, der suger næring til sig, og hvorfra frugtlegerne (paddehattene) sky-der op. Trådene vokser udefter, men dør i midten, så der dannes en ring af frugtle-gemer. I gamle dage troede man, at en heks, som forfulgtes, var beskyttet inden for en sådan ring af svampe.

(Fra »Natur og Museum«, Århus).

Det er enhver spejders — og ikke mindst en skovmands store ønske at kunne klare sig med få hjælpemidler, så han ikke behøver at slæbe en mindre isenkramforretning og bjerge af proviant med sig, når han drager på lejr. Vildmands-lejre har de fleste rigtige spejdere prøvet, og selv om temperaturen i september-oktober sætter en grænse for vildskaben, er der intet til hinder for, at man på det madmæssige område kan leve — og leve godt — af det, naturen har at byde på. Tværtimod, — disse måneder med deres svampeflor og masser af spiselige frugter er særligt velegnede for dem, der har eventyrlyst nok til at vandre nye veje og sætte en ære i at kunne klare sig selv.

Lad mig derfor til (forhåbentlig) gavn og glæde for ligesindede give disse nogle råd med på vejen, når I vil på svampejagt.

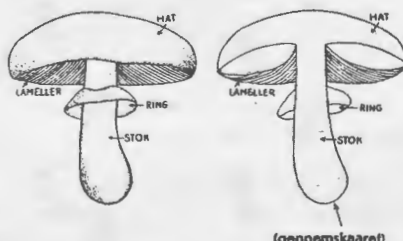
Jamen, vil I måske sige, er det ikke alt for farligt? Der er jo de giftige svampe, som man kan dø af at spise.

Hertil er at sige, at for det første er der meget få virkeligt giftige svampe (men nok en masse uspi-

selige, som dog ingen ville finde på at sætte tænderne i), og for det andet er disse få meget giftige nemme nok at kende, hvilket jeg skal forsøge at vise nedenfor.

Inden vi starter vores jagt, er det godt at indprente sig følgende **Regler for indsamling af svampe:**

1. Der vil være flest svampe fremme, når det efter stærk regn har været nogle dages varme.
2. I regnvejr skal du ikke samle, med mindre du kan få svampene tilberedt næsten omgående, da holdbarheden da er meget ringe.
3. Svampen bør vrikkes løs, ikke skæres over ved grunden af stokken. Dels er denne et vigtigt kendemærke, specielt for de giftige fluesvampe, og dels kan larver angribe den tilbageblivende rest og senere ødelægge de fine forgreninger af tråde under jorden (myceliet, som det hedder med et fint ord), og så er det sket med svampe på det sted.
4. Brug en kurv eller din spejderhat til at samle i — ikke tørklædet eller posen, der klemmer svampene.
5. Undgå de »ormstukne« eksemplarer — med mindre du ønsker at klække »ormene«, der er larver af svampebiller, -fluer eller -myg.

Bladhat eller lamelsvamp

Fluesvampene, som vi skal holde os fra!

Inden vi går videre i teksten, var det jo nok klogt at sige noget om de frygtede fluesvampe, først og fremmest den **løgknoldede fluesvamp**, som har 90 pct. af alle svampeforgiftninger på sin samvittighed, fordi den af ukyndige forveksles med champignon'en. Som alle andre paddehatte besidder fluesvampe-

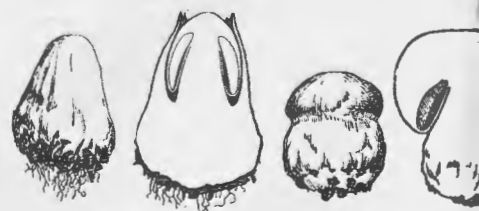

ne af en stok og en ung tilstand rund og lukket, senere afladet hat, der på undersiden bærer sporerne (disse kan du få at se, hvis du lægger en hat (altså paddehat-hat!), der er moden på et stykke træpapir i nogle timer.

— Men desuden har alle fluesvampe ved grunden af den opsvulmede stok en pose eller ske-de, som alle spiselige svampe mangler, og hvorpå fluesvampene altid kan — og bør — kendes. Hermed de vigtigste skelnemærker mellem:

Løgknoldet fluesvamp

1. Stokken forneden løgformet opsvulmet og omgivet af en pose med fri kant.
2. Lugten svag, som ræddiker.
3. Lamellerne på hattens underside bestandig hvide.
4. Hatten noget klæbrig.
5. Sporerne hvide.

Løgknoldet fluesvamp

Ganske unge frugtleger

Champignon

PÅ SVAMPEJAGT

Af Torben Wolff

dog ingen ville finde
tænderne i), og for det
disse få meget giftige
k at kende, hvilket jeg
e at vise nedenfor.

i starter vores jagt, er
t indprente sig følgende
indsamling af svampe:

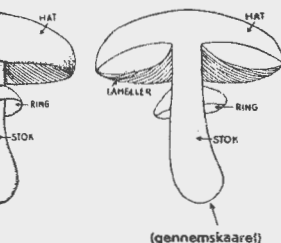
il være flest svampe
, når det efter stærk
r været nogle dages var-

ejr skal du ikke samle,
ndre du kan få svampe-
redt næsten omgående,
lbarheden da er meget

en bør vrikkes løs, ikke
over ved grunden af
. Dels er denne et vig-
demærke, specielt for de
fluesvampe, og dels kan
angribe den tilbagebli-
rest og senere ødelægge
e forgreninger af tråde
orden (myceliet, som det
med et fint ord), og så
sket med svampe på det

n kurv eller din spejder-
at samle i — ikke tør-
eller poser, der klemmer
ne.

de »ormstukne« eksem-
— med mindre du ønsker
ke »ormene«, der er lar-
svampebiller, -fluer eller

hat eller lamelsvamp

Fluesvampene, som vi skal holde os fra!

Inden vi går videre i teksten, var det jo nok klogt at sige noget om de frygtede fluesvampe, først og fremmest den **løgknoldede fluesvamp**, som har 90 pct. af alle svampeforgiftninger på sin samvittighed, fordi den af ukyndige forveksles med champignon'en. Som alle andre paddehatte fluesvampe-

ne af en stok og en ung tilstand rund og lukket, senere afladet hat, der på undersiden bærer sporerne (disse kan du få at se, hvis du lægger en hat (altså paddehat-hat!), der

er moden på et stykke træpapir i nogle timer.

— Men desuden har alle fluesvampe ved grunden af den opsvulmede stok en pose eller ske-de, som alle spiselige svampe mangler, og hvorpå fluesvampene altid kan — og bør — kendes. Hermed de vigtigste skelnemærker mellem:

Løgknoldet fluesvamp

1. Stokken foruden løgformet opsvulmet og omgivet af en pose med fri kant.
2. Lugten svag, som ræddiker.
3. Lamellerne på hattens underside bestandig hvide.
4. Hatten noget klæbrig.
5. Sporerne hvide.

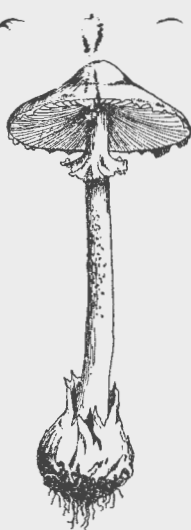
Løgknoldet fluesvamp

Ganske unge frugtlegerer

Champignon

Snehvid fluesvamp

og Champignon

1. Stokken kan være noget opsvulmet forneden, men aldrig med pose.
2. Lugten mandelagtig — aldrig som ræddiker.
3. Lamellerne som unge grårøde, senere sorte.
4. Hatten aldrig klæbrig.
5. Sporerne mørkebrune.

Andre almindelige fluesvampe er den smukke **røde fluesvamp**, hvis højrøde hat har hvide skæl, der dog efterhånden vaskes af af regnen. Desuden **panter-fluesvampen**, der er olivenbrun på hatten og kan kendes fra den løgknoldede på tilstedeværelsen af skæl, samt den **snehvide fluesvamp**, der vitterlig er snehvid over det hele.

De almindeligste spiselige svampe.

Selv om fluesvampene altså altid vil kunne kendes på posen ved grunden, er det nok sikrest, hvis du er begynder udi den ædle svampejagt, at holde dig til de nedenfor omtalte svampe, der også er letkendelige.

Champignon'en har jeg allerede omtalt, og det er jo en af vore herligste spisesvampe. Vil du være helt sikker på ikke at forveksle den med fluesvampene, kan du nøjes med at plukke champignon'er på marker og op ad alletræer o. l., da fluesvampene kun forekommer i skove.

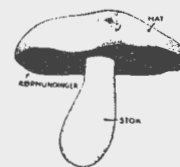
Blækhatten er som ung cylindrisk, senere klokkeformet med taglagte, flossede skæl på hatten. Denne er spiselig i ung tilstand — temmelig ulækker senere, når sporerne flyder hen til sejg, sort vædske.

Mælkehat ke
orange-gule ell
Af vore fire rø
spiselige; den t
et frynset »s
rand, som de a
ke tilrådelig; d
så bitter smag
plar kan ødelæ
anretning. Den
tigt erkendes
brændende ska
sigtigt!

Rørhattene k
siden af hatten
ler (blade), og
meste er brun

Rørhat

krydder. Borts
hat (se nedens
ten, der er ros
siden og har e
for er uspiselig
de eller fortrin
har to arter

spiselig svamp
art, der ligner

PEJAGT?

en Wolff

og Champignon

1. Stokken kan være noget opsvulmet forneden, men aldrig med pose.
2. Lugten mandelagtig — aldrig som ræddiker.
3. Lamellerne som unge grårøde, senere sorte.
4. Hatten aldrig klæbrig.
5. Sporerne mørkebrune.

Andre almindelige fluesvampe er den smukke **røde fluesvamp**, hvis højrøde hat har hvide skæl, der dog efterhånden vaskes af af regnen. Desuden **panter-fluesvampen**, der er olivenbrun på hatten og kan kendes fra den løgknoldede på tilstedeværelsen af skæl, samt den **snehvide fluesvamp**, der vitterlig er snehvid over det hele.

De almindeligste spiselige svampe.

Selv om fluesvampene altså altid vil kunne kendes på posen ved grunden, er det nok sikrest, hvis du er begynder udi den ædle svampejagt, at holde dig til de nedenfor omtalte svampe, der også er letkendelige.

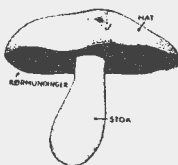
Champignon'en har jeg allerede omtalt, og det er jo en af vore herligste spisesvampe. Vil du være helt sikker på ikke at forveksle den med fluesvampene, kan du nøjes med at plukke champignon'er på marker og op ad alletræer o. l., da fluesvampene **kun** forekommer i skove.

Blækhatten er som ung cylindrisk, senere klokkeformet med taglagte, flossede skæl på hatten. Denne er spiselig i ung tilstand — temmelig ulækker senere, når sporerne flyder hen til sejg, sort vædske.

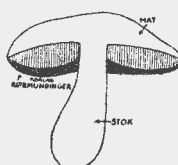
Mælkehat kendes på den rigelige orange-gule eller hvide mælkesaft. Af vore fire rødgule arter er de to spiselige; den tredje, der kendes på et frynset »skæg« langs hattens rand, som de andre mangler, er ikke tilrådelig; den fjerde art har en så bitter smag, at et enkelt eksemplar kan ødelægge en hel svampeanretning. Den kan i naturen hurtigt erkendes på mælkesaftens brændende skarpe smag — nip forsigtigt!

Kantarel eller vingevamp kan nemt kendes på sin ægge-gule, efterhånden tragtformede hat og de langt nedløbende, tykke lameller.

Rørhattene har porer på undersiden af hatten i stedet for lameller (blade), og hatten, der for det meste er brunlig, ligner en over-

Rørhat

(gennemskaarel)

krydder. Bortset fra en indigo-rørhat (se nedenfor) og galde-rørhaten, der er rosa-rødbrun på undersiden og har en bitter smag og derfor er uspiselig, er alle rørhatte gode eller fortrinlige spisesvampe. Vi har to arter af **indigo-rørhatte**,

hvis gule kød på få sekunder antager en dyb, mørkeblå farve ved brud. Trods dette giftigt udseende farveskifte er den ene art (den punktstokkede) en glimrende og udmærket spiselig svamp, men da den anden art, der ligner den meget, er giftig,

Ikke mindst for SKOV MÆND

er det sikrest helt at undgå rørhatte, der bliver blå ved brud.

Pigsvampen kendes let på de lysegule, nedadrettede pigge under hatten, der har samme farve. De smager ganske dejligt!

Støvbolde er spiselige (men ikke særlig gode) som unge, mens det indre endnu er fast og hvidt. Almindeligst er kæmpe-støvbolden, der kan blive over en halv meter og krystal-støvbolden, der er pæreformet og pigget.

Kronen på værket: tilberedningen og fortæringen.

Når du vender tilbage til lejren (eller hjem) med din høst af svampe, bør de tilberedes hurtigst muligt. Skal de af en eller anden grund ligge natten over, bør de spredes ud i eet lag på papir, så de ikke rører hinanden.

Efter endnu engang at have forvissat dig om, at der ikke findes tvivlsomme svampe i din samling, renses de omhyggeligt for snavs, skæres i småstykker (1—2 cm) og skylles i flere hold vand. Ved tilberedningen skal du, da svampe indeholder meget lidt fedtstof, tilsætte dette i rigelig mængde. Bedst egnet er smør, fløde eller olie, men svinefedt kan også bruges. Ønsker du, at dine svampe skal beholde farven, må du bruge emaljerede koge-kar eller pander — i aluminiumsgryder eller på jern-stegepander bliver de sorte, men smager iøvrigt lige godt for det.

Og hvad skal vi så lave? Tja, det må du selv om, men disse tre retter er i hvert fald ikke uefne.

Stegte svampe.

De ituskårne svampe drysses med lidt salt og peber og dyppes i mel, hvorpå de steges lysebrune i smør, evt. sammen med lidt fint-hakket løg.

Stuede svampe.

Svampene kommes i en gryde med lidt varmt men ikke brunet smør, hvorefter de får et kraftigt opkog. Så hælder du så meget fløde (til nød mælk) på, at det knapt står over svampene og tilsætter evt. finthakket løg. Efter kogning i henved ½ time, vil fløden være kogt så meget ind, at det er blevet en jævn ragout. Lidt salt tilsættes. Har svampene været så vandholdige, at det ikke vil jævne, kan der tilsættes lidt mel.

Svampe-frikadeller.

Svampene skæres i ganske små stykker og blandes med noget revet franskbrød, 1—2 æg, finthakket løg og salt og peber. Slutproduktet formes til runde, flade bolle, der steges i smør eller fedt.

Til slut et par velmente advarsler: Spis ikke svampe rå — spis aldrig tidligere tilberedte, opvarmede svamperetter — og spis ikke for meget!

God og heldig jagt — og velbekomme!!

Torben.

MEDENS TIDEN STOD STILLE

(fortsat fra side 128)

til Pop Hepple på alles vegne. Der var en masse, vi gerne ville sige ham og fremfor alt takke ham, fordi han havde givet os en tur.

»Overlad det til mig, det vil jeg gøre!« sagde Harry Flicker. Og ikke fordi jeg er Pip Ell.

»Hvorfor da?« spurgte Cedric Williams ironisk.

»Blot fordi det er mig, der skylder ham mest«, sagde Flicker. Han var chokeret, men modig. »I fyre har måttet finde jer i en masse snak fra mig hidtil. I har faktisk vidst, at jeg havde uret, men har ikke ville sige det til mig. Godt, jeg har selv fundet ud af det — gennem Pop Hepple. En stor del af min bløjede sikkerhed forsvandt, da de kabinevinduer blev trukket ned — lige før vi landede!«

Jeg vil ikke kede jer med at fortælle, hvad han sagde til Pop, men det tilfredsstillede os alle. Det glædede også Skipper, da han hørte om det. Vi holder næsten lige så meget af Harry Flicker, som af Cedric Williams nu. Han er begyndt at genfortælle Baden-Powells spejderbog. Den synes anderledes denne gang, siger han.

SKOVMÆND

(fortsat fra side 129)

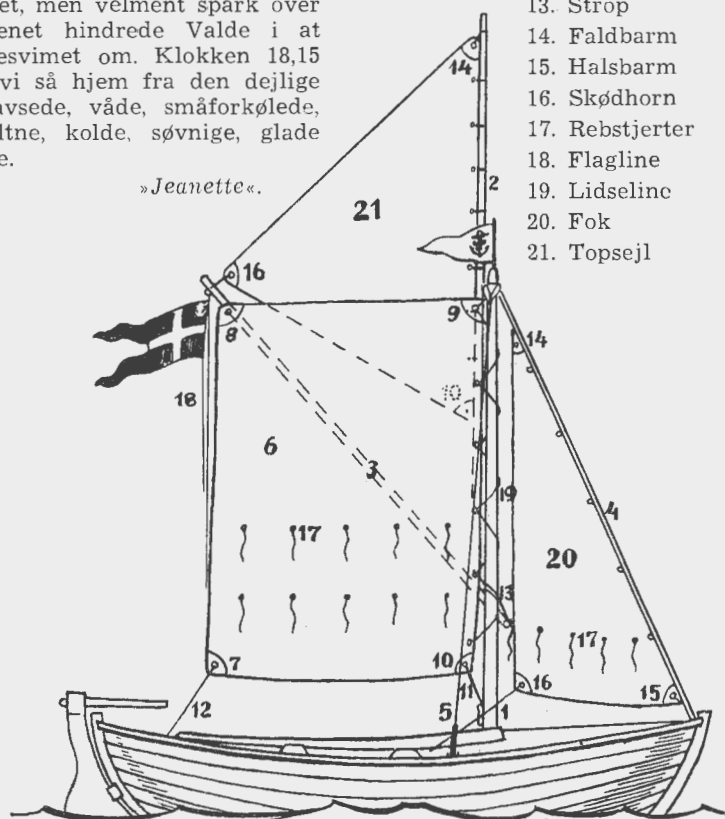
møderne, så det klarede vi snart. Så gik vi hen til en skov, hvor en iøvrigt flink person ville forhandle med os om træsorter og deslige. Vi skyndte os at komme videre. Da vi havde gået et par timer eller deromkring, fik vi øje på 2 rygsække. Vi ventede i 5 minutter, hvorefter dommerne kom (de var gået en lille tur). Vi krævede selvfølgelig mindst 10 minutters ventetid trukket fra, men de lukkede munden på os ved at udtale det skæbnsvangre ord — *ildbor!* Never mind! Vi hev det frem og tilbage i lang, lang tid. Det røg virkelig 2 gange, men maden fik vi da kogt. Da vi havde fortæret denne, afgik vi til Espergærde station, hvor vi satte os til at vente en 3—4—5—timer på de øvrige hold. Da alle holdene var samlede, nogle havde været lovlig langt omkring, gik der igen nogle halve timer, hvorefter alle, undtagen Valde, smed sweateren for at se rigtig fine ud til paraden i deres våde og snavsede uniformer. Så kom resultaterne: Vi var blevet nr. 3. Kun et diskret, men velment spark over skinnebenet hindrede Valde i at falde besvimet om. Klokken 18,15 vendte vi så hjem fra den dejlige tur: snavsede, våde, småforkølede, skrupsultne, kolde, søvnige, glade og stolte.

ALBORG-JOLLEN

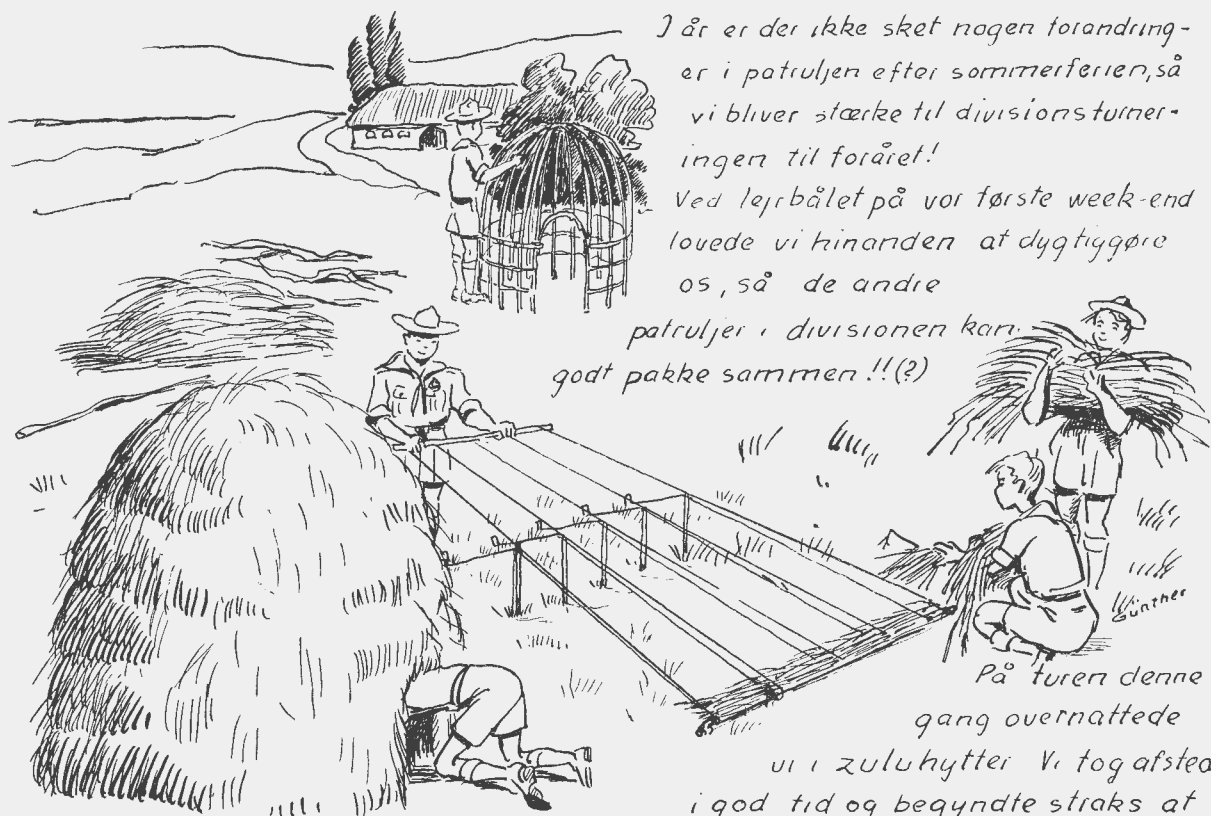
er jo forlængst fastslået at være det ideelle patruljefartøj, og for at du kan være helt dus med den, bringer vi en tegning af den samt en fortegnelse over benævnelser på sejl og rig.

1. Mast
2. Topsejlsstage
3. Sprydstage
4. Fokkestag
5. Vant
6. Storsejl
7. Skødhornt
8. Nokken
9. Faldbarmen
10. Halsen
11. Halse
12. Storskøde
13. Strop
14. Faldbarm
15. Halsbarm
16. Skødhorn
17. Rebstjerter
18. Flagline
19. Lidselinc
20. Fok
21. Topsejl

Af Falkepatruljens krønike

Patruljetur, den 14. og 15. august. 1954.

J år er der ikke sket nogen forandring-
er i patruljen efter sommerferien, så
vi bliver stærke til divisionsturner-
ingen til foråret!

Ved lejrbalet på vor første week-end
lovede vi hinanden at dygtiggøre
os, så de andre
patruljer i divisionen kan
godt pakke sammen !! (?)

På turen denne
gang overnattede

vi i zuluhytter. Vi tog afsted
i god tid og begyndte straks at

bygge hytterne. Vi byggede to af grene og halm, lånt hos vor ven
gårdejereren. Hytterne blev nydelige og var dejligt varme at sove
i. Det tager ikke 2 timer at bygge en.

Til gulvet vævede vi madrasser på spejderbogsvis. De blev
veldig gode omend en enkelt var lidt for tyndt stoppet.

Til sidst prøvede vi at lave „ure“. To af os lavede et solur
(husk $55\frac{1}{2}$ Grad). To af os lavede et vandur og to andre et sand-
ur. Begge beregnet til at koge æg efter. Det ene med vand, der
dryppede ud af en dåse, det andet med sand, der dryssede ud af
en beholder - begge i 6 minutter.

Og så kogte vi fine æg!

Lars

Alle tolv

BF Peter Carlsen,
3. Ordrup flok.
Nag, Mogens Windfeld-Jensen,
Bjergflokken.
Mang, BF Kurt Nielsen,
Jungleulvene, 16. Århus flok.
Kim, Torben de Renouard,
Ørneungerne, 1. Godthåb.
BF Stig Jensen,
Robinson Crusoe flokken.
BF Peter Islef,
1. Gjentofte flok.
BF Jørgen Mejløe,
1. Gjentofte flok.
Rama, 10. Århus flok.

Rask ulveunge

Den 27. maj fik ulveunge Kurt Behrends fra Irokeserflokken i Haderslev overrakt bronzekorset for livredning.

I februar, da der var is på vandet, gik tre brødre, hvoraf Kurt var den største, over en bro som fører over en kanal. Pludselig faldt den femårige lillebror i vandet, og gik gennem isen. Kurt bad straks den anden bror om at løbe så hurtigt han kunne hjem efter hjælp. Selv sprang han i vandet og fik fat i den lille, da han for anden gang kom op til overfladen.

Det lykkedes for ham at få bjerget både sig selv og den lille bror på land, og her begyndte han straks at arbejde med drengen for at få liv i ham.

Da forældrene kom til, var han kommet til sig selv, og de

hjalp nu de to drenge hjem. De kom i en fart af det stivfrosne tøj og kom i seng.

Det var meget fint klaret af en ulveunge, at han både tænkte på at sende bud efter hjælp og samtidig selv tog affære.

Til lykke med udmærkelsen!

Strif.

Gentofte og Kildehøj flokke

har været på fælles travetur, og ikke mindre end 37 ulve gik 30 km. De 25 fra Gentofte og de 12 fra Kildehøj.

17 raske ulve

fra 5. Odense flok har gennemført deres 30 km vandring og dermed erhvervet den eftertragtede sølvplade til bæltet.

(The Scouter).

4 ulve fra Ørkild flok

har gennemført deres 30 km vandring.

2. Herlevs flokke

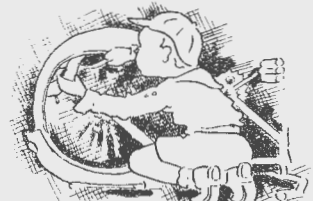
har været på 30 km vandring. 16 ulve gennemførte.

Sorgenfri trop og flok

i Lyngby division har afholdt fest, hvor ulvene bl. a. opførte et stemningsfuldt junglespil. Du ser på billedet en scene fra rådsklippen. I forgrunden ses Akela liggende og yderst til venstre står Mowgli med den røde blomst parat i hånden.

Festen gav iverigt et pænt overskud til troppens og flokkens hyttefond.

CYKLEN REPARERES

DÆKKET TAGES AF

HULLET EFTERSØGES

En af vore flinke tegnere viser dig,
hvordan du skal lappe din cykel

Ikki skriver om ulvedivisionstur- neringen i Utterslev mose.

Kl. 10 mødtes vi med de andre flokke fra Amagerland division. Efter at vi havde spist frokost stillede flokkene op, og Vibe fortalte os, at vi nu skulle ud på en lang rejse. Vi kendte sikkert historien om jorden rundt i 80 dage, nu skulle vi prøve på, at gøre det meget hurtigere, det kan man jo i dag, hvor vi har jetflyvemaskiner. Hver bande fik udleveret et pas, som vi skulle have stemplet af tolden i de forskellige lande, som vi kom til. Vi var i Danmark, Tyskland, Italien og Afrika. I Australien måtte vi nødlande, og for at finde vejen igen, skulle vi lave et kompas. I In-

dien mistede vi alle vore penge, så derfor måtte vi arbejde os over til Mexico som sømænd, og for at vi kunne blive sømænd, skulle vi lave en masse knob. I Mexico fangede vi heste med lasso, det var svært. Til sidst kom vi til USA, hvor vi skulle kigge på en forretning med varer og priser, som vi så derefter skulle huske, hvad det var. Da turneringen var færdig fik vi resultatet, og bedste bande i opgaverne var en bande fra »Stifinderne«, og bedste flok blev »Jungleulvene«. Bedste bande i turn-out blev vores bande, og vores flok blev nr. 1 i turn-out, og vi fik et skind til at hænge op nede i lokalet, som vi forhåbentlig snart får. **Ikki.**

Hjortefods ven

Fortsat fortælling fra det vilde vesten i Buffalo Bills dage

Efter The Scout — Tegninger: Thora Lund

Hjortefod, hvis det var ham, standsede sin hest og tøvede. Så red han videre igen, hurtigere end før.

Rob sank tilbage i sadlen, næsten grædefærdig af skuffelse.

Hvorfor var Hjortefod flygtet for ham? Var det, fordi han bår på en hemmelighed?

Det var to nætter senere. Der var nu to vagtposter til at bevogte lejren. Den gamle ræv rejser sig aldrig op, når han holder vagt mod indianerne. Han ville være for godt et mål for en kastekniv. Han ligger fladt på sin mave i græsset og ser og lytter.

Men efter en hård dag i sadlen, er det vanskeligt at holde sig vågen, når man ligger ned. Major Mac havde overtaget den sidste vagt, da han opdagede, at hans hoved begyndte at nikke. Gang på gang tvang han det i vejret, og var vågen igen, men der kom det øjeblik, da hans øjenlåg nægtede at lade sig løfte. Hans hoved sank ned på armene, og han sov.

Den anden vagtpost var en »ny

mand«, som ikke kendte noget til indianske måder. Han stod med ryggen mod det bomuldstræ, idet han ikke drømte om, at en indianer nogle få yards borte var ved at lægge en pil på buen og tog sigte mod vagtpostens hjerte!

Da den pil ramte, var der ingen til at vække den sovende lejr, da indianerne stille gled nærmere og løsne alle hestene. Overraskelsen ville have været fuldkommen, hvis det ikke havde været for lille Kap-tajn. Det var dens høje og for-skrækkede vrinsken, der vækkede de sovende. Mændene tumlede ud af deres tæpper og greb deres rifler.

Indianerne trak sig tilbage, men ikke før deres krigsråb havde sendt hestene, mulddyrerne og kvæget i vild panik ud over prærien.

Da dag gryet kom, indså selskabet, at de ikke havde nogen chance for at undslippe og ikke havde andet at gøre, end at vente på indianernes angreb.

De gættede på, at indianerne kun var en fortrop, og at de ventede på forstærkninger, før de angreb.

2. Sundby flok

har med ialt 30 ulve været på 30 km vandring. Alle gennemførte.

En lang, brændende varm dag slæbte sig hen. Så planlagde føreren af selskabet, hvordan de skulle undslippe. Når mørket faldt på, skulle de snige sig ind i vandløbet, og idet de holdt sig godt i skyggen af bankerne, skulle de vade ned ad strømmen, indtil de nåede en bevoksning med buske. Så skulle de forlade strømmen og tage chancen at holde sig borte fra indianernes vej.

»Enhver må sørge for sig selv«, sagde lederen. »Hvis en slipper bort, kan han måske være i stand til at bringe hjælp til andre«.

Så snart det blev mørkt, svøbte hver mand et mørkt tæppe om sin seksløber for at hindre den i at skinne og slyngede den om halsen. Så gled de stille den ene efter den anden ned i vandløbet. De begyndte at vade i dyb stilhed. Rob var så lille, at han blev nødt til at holde sig meget nær bredden, hvor vandet var lavere, da han ellers ville drukne.

En times tid fortsatte det lille selskab, og der var intet tegn på forfølgelse. Så lød vilde skrig og hyl gennem luften. Indianerne havde opdaget deres flugt.

Dødsens stilhed fulgte på de første vilde skrig. Så opdagede Rob, at hans fod var fanget i noget tang. Ingen lagde mærke til, at han stille kæmpede for at gøre sig fri. Han

turde ikke hviske eller kalde, for indianerne kunne være i nærheden. En efter en gik mændene videre uden at lægge mærke til drengen i det dybe mørke.

Til sidst lykkedes det ham at få foden fri. Resten af selskabet var ude af syne, men Rob begyndte at vade videre. Han var træt og udmattet og bange, så træt at hans fod gled i mudderet.

Øjeblikkelig lød et skud, noget varmt ramte hans skulder, en stiv følelse kom over ham, og han vidste intet mere.

Da han kom til sig selv, lå han på bredden. Bøjlet over ham stod en arret, malet indianer. I mandens hånd var en skinnende kniv. Rob lukkede øjnene med en gysen og lå og ventede på døden. Så lød en kendt stemme ved hans side.

»Var det ikke mig som sendte kuglen på vinger over vandet, oh Ørnevinge?« sagde en stemme, »så gør jeg fordring på den hvide dreng som fange til at tage tilbage til stammen«.

Rob gispede næsten af befrielse. Det var Hjortefods stemme, den indianske dreng, som havde været hans ven.

— — —

Ørnevinge stak sin skalpekniv tilbage i skæftet.

»Talt som en dreng«, gryntede han, »din fader, høvdingen, vil ha-

ve noget at sige om en anden blegansigt-dreng som er fange. Men som du vil. Du er høvdingens søn«.

»Jeg takker dig, Ørnevinge«, sagde Hjortefod respektfuld, for manden var en stor kæmper i sin stamme.

Den syge følelse begyndte at forlade Robs hjerne. Havde krigeren ikke sagt »en anden blegansigt-dreng?« Hvem kunne det være andre end Pard? Var han endelig på sporet? Men efter den første glade følelse, blev han igen mismodig. Hvad kunne han gøre nu, da han også var fange.

Han håbede, at roen omkring ham betød, at hans fæller endnu ikke var opdagede. I det mindste kunne de slippe bort og bringe hjælp.

Rob åbnede øjnene og smilede svagt. Hjortefod mødte hans blik uden et glimt af genkendelse. Noget advarede Rob, at han skulle tie. Hvis deres venskab blev opdaget, ville det måske gå dem begge ilde. Hjortefods øjne syntes at sige, »stol på mig«, og Rob følte, at hans indianske kammerat stadig var loyal.

Kuglen havde kun ramt Robs skulder, og Hjortefod forbandt den og satte drengen på hans egen hest. Så red han og Ørnevinge af sted for at slutte sig til resten af indianerne.

(fortsættes i næste nr.)

SPEJDER TIDENDE

SPEJDERNYT FRA NÆR OG FJERN

Torben Eyser Overgaard Nielsen

En rask og humørfyldt spejder, Glente, Hjorte, Sct. John trop. er den 24. juni forulykket under en biltur med sine forældre i Spanien.

Glente var en virkelig god kammerat og med sine 13 år en dygtig spejder. Han var spejder med liv og sjæl overalt, hvor han kom, og vi vil savne ham blandt os.

Æret være hans minde.

Maack, TF.

Fremlysning! ! !

En Parker pencil, værdi 25 kr., er fundet på Højbjerggrunden (ved København) den 2. maj. Henvendelse: ØB. 8977, Mogens Ifversen, Sortedam Dosseringen 99, 1., København Ø.

Kuduhorn og sheeta-skind!

Den tidligere tropsfører for 1. Charlottenlund trop har en god ven, George Curtis, der er spejderfører i Durban i Sydafrika. George har nylig sendt troppen et par enestående gaver: Dels et meget flot, snoet kuduhorn, der er blevet forsynet med blæsehul, og som blev indviet i sommerlejren på Anholt og dels et stort pragtfuldt skind af jagtleoparden (også kaldet geparden eller sheeta'h'en), der som bekendt er verdens hurtigste pattedyr. Intet under, at hver af troppens patruljer sendte George en fin, håndkoloreret spejdertegning med hilsner og tak på deres bedste skole-engelsk!

Bronzekors for livredning

Ved Hærulf divisionens forårsturnering fik Jørgen Andersen tildelt bronzekorset for livredning. Jørgen er nu spejder i 1. Kolding trop, men det er som ulveunge, at

han ved to lejligheder har udført en redningsdåd.

Første gang, det er ca. tre år siden, så Jørgen, at en lille dreng, der legede med skibe ved Mariane-lund sø, pludselig faldt i vandet. Jørgen løb til, vadede ud i vandet og fik drengen trukket op. Den anden gang faldt en dreng under kåd cykelkørsel i samme sø, og ham fik Jørgen halet på det tørre ved at trække i det ene hjul, medens drengen holdt fast i det andet.

Jørgen har altså været en rask ulveunge, der har vist sig at være i

besiddelse af både åndsnærværelse og mod, og han har herved gjort sig fortjent til sin udmærkelse.

DSB i Helsingør

beder os meddele følgende:
Den 27. juni rejste 22 spejdere til Helsingborg med cykler. — I Helsingør er begået en fejl ved billetsalget. Tropsføreren bedes ringe til Helsingør 1255.

11. Aarhus trop

har sammen med 15. Aarhus trop haft et 60 km langt week-end løb, som bød på mange interessante opgaver. Således var startsorten at finde i tropsbladet i omvendt morsekode, og blandt de mange opgaver skal nævnes vandmåling sammen med højde- og afstandsmåling, signalering, nødhjælp, forcering af en tre meter høj mur med fuld op-pakning, fremstilling af kompas af en roe, barberblad og magnet.

Under løbet, som for øvrigt vandtes af 15. Aarhus, overnattede man på Saxild Søndergård, hvor ejeren om aftenen inviterede hele styrken på te og franskrød. Man kvitterede ved at lave en times »Lørdags-Mik«, som morede meget.

Danmarks Frivillige Bloddonor-korps

har udsendt årberetning for 1953—54. — Heraf fremgår det, at korpsset nu tæller 81 afdelinger landet over mod 76 sidste år. Blandt de nyoprettede afdelinger er der en i Jakobshavn på Grønland. Samtidig er antallet af donorer steget med godt fem tusinde til 30,161. Men der er endnu brug for flere donorer, og derfor bør enhver spejder, der er fyldt 18 år, søge optagelse i bloddonorkorpsset.

Københavns og Frederiksberg distrikt

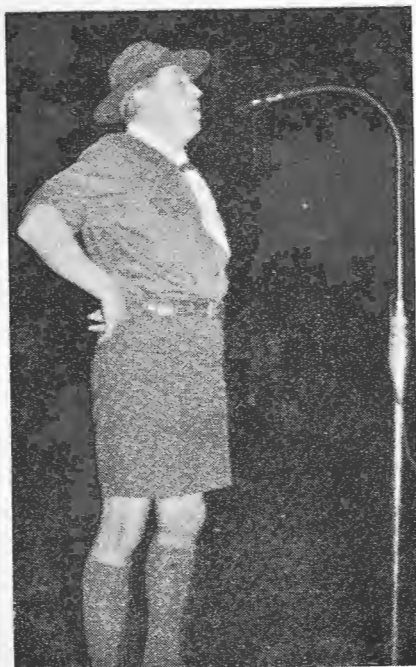
afholdt den sidste lørdag inden skoleferien, den 12. juni, lejrball på den nye friluftscene på Bellahøj. I mange år har distriktet haft lejrball ude i Ulvedalene i Dyrehaven, og sidste år havde man forsøgt sig

5. By-trop spillede før lejrballen

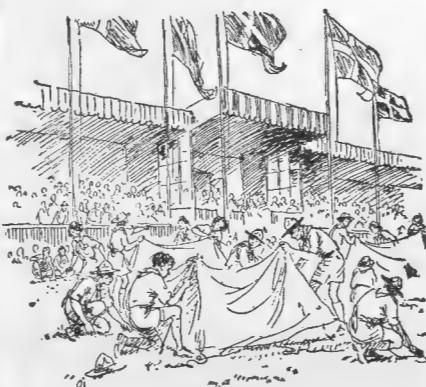
i Søndermarken, men under meget dårlige tilskuersforhold. Det må derfor hilses med glæde, at vi på Bellahøj har fundet de helt ideelle forhold at afvikle lejrballen på.

Da de mange faner førtes ind, efter at spejderne havde lejret sig om ballen, var der forsamlet op mod 10.000 tilskuere, som fik en både morsom og smuk aften ud af det. Underholdning og fællessang vekslede, og lejrballstalen blev holdt af spejderchefen, Ove Holm.

Spejderchefen holder lejrballstalen

SNEUGLERNE
fra 3. Odense trop,
der vandt
vildsvinetanden
ved
Odense divisionens
turnering 1954.

Dyrskuets på Bellahøj

havde i år anmodet de 4 spejderkorps om at arrangere en opvisning på grønsværen i den store forevisningsring. Det blev en fornøjelig opvisning, hvor man efter en fiks indledning, hvor billedet var »Bellaby« en tidlig morgen med mælke- og bagerdrengene og efterhånden postbud, politibetjent, cyklister osv., så en turistbus kom for at hente den lokale spejdertrop, der skulle på sommerlejr. Vel ankommet til lejrpladsen gik spejderne i gang med at rejse telt, og nu myldrede det ind på pladsen med et halvt hundrede pige- og drengpatruljer, og straks efter var en konkurrence i gang om den hurtigste teltrejsning.

Derefter fulgte rask efter hinanden en række af konkurrencer og opvisninger som: bålænding med overbrænding af snor, spinning, brobygning, kast med redningsreb efter urtepotter, tovtrækning, stafetløb og sjipning, hvor blå og grønne piger, blåmejsere og grønsmutter, gule og grønne ulve og

drengespejdere alle med iver gik op i at yde deres bedste.

Landboforeningerne havde udsat en mængde virkelig flotte præmier i form af telte, kogesæt og anden spejderudrustning, så der var flere patruljer, der kunne drage hjem med en værdifuld supplering af deres lejrmateriel.

Opvisningen sluttede meget stemningsfuldt med, at en meget stor faneborg marcherede ind midt på pladsen omkranset af de mange spejdere med fakler.

1. Middelfart trop

har sammen med de øvrige ungdomskorps i byen haft samlet 1500 mennesker til Sct. Hansfest i Kongebrokskoven. Man opførte friluftsspillet »Heksebålene flammer«, der stammer fra omkring 1600. Spillet blev fulgt med største opmærksomhed, og der var til sidst stort bifald.

Derefter gik man i faklernes skær gennem skoven ind til byen, hvor der sluttedes med Sct. Hansbål, bålale og sang.

Spejderfest i Herlev.

Lørdag-søndag den 1.-2. maj satte 2. Herlev trop sit præg på byen, idet de på cirkuspladsen havde arrangeret en veritabel markedsplads med tombola, skydetelt, lykkehjul, æbleskiver og danseplads. Der var optræden af folkedansere, formationsdansere, legeonkel, hurtigtegner samt af ulve og spejdere. Lørdag sluttede med lejrball, ledet af TF Finn Magnussen fra 1. Sundby. Overskud ca. 3.000 kr. til hjælp til byggefonden. Et godt resultat trods storm og regn.

Sejer.

I jeres tropsblade har jeg de sidste måneder før ferien kunne læse om, hvordan der blev lagt planer for årets store lejr: sommerlejren. Jeg er ikke i tvivl om, at I nu, hvor I er kommet hjem fra sommerlejren har bragt mange gode minder og oplevelser med hjem. Mange af jer har sikkert også synlige minder i form af fotografier, og jeg håber, at I gør alvor af at sende de bedste af dem ind til Magasinet's fotokonkurrence. Hvis du er hurtig, kan du endnu nå det.

Men vi vil også gerne høre fra dig, selv om det ikke er til fotokonkurrencen. Skriv til os om de bedste oplevelser fra sommerlejren, så vi kan bringe det her på disse sider. De mange troppe, der har været i udlandet, har måske noget særlig spændende at fortælle. Vi glæder os til at høre fra jer.

Du vil kunne se, at vores æresside er særlig fyldig denne gang. Det ville være morsomt, om vi hver gang kunne bringe så mange navne, så husk at sende os et par ord, når der er nogen i troppen, der er berettiget til at komme på æressiden. Og du vil vel også gerne snart se dit eget navn på æressiden, ikke?

I næste nummer af Magasinet vil du kunne læse om årets jamboretter, og vi vil fortælle dig nærmere om noget nyt, nemlig: kuponplanen.

Venlig spejderhilsen

Skotte

Jokke

har været på en god sommerlejr — man manglede bare en båd for at komme fra telt til telt!

DYR·DAVDE·TIL ·ÆRES·SIDEN

1. VANDRINGER

- 100 km
1. Dueholm trop
PA Johan Raahauge Nielsen
PA Ole Thomsen
1. Silkeborg trop
PF Jens Fr. Aagaard
PA Lars Stecher
Peder Jensen
1. Skørping trop
Niels Bach
Helmuth Kroer
Leif Hansen

- 75 km
2. Ordrup trop
Hans Frandsen
Frie Fugle
PF Mogens Friis Nielsen
PF Carl Hauschultz
1. Silkeborg trop
PF Poul M. Nielsen
PA Henrik Vejen
Kaj N. Christiansen
Leo Hansen
Hans Meyer

- 60 km
1. Silkeborg trop
PF Niels Chr. Roelsen
Jørgen Tage Henneberg
Jens Martin Jensen
Karl Buchreitz
Steen Sommer
Fjellerup trop
Henning Jensen
Jan Behr
Ole Aagaard
Knud Petersen
Jørgen Hansen
Sven Thomsen
Henning Hansen
2. Valdemar Sejrs trop
Knud Halle
Torben Dyrbak
Svend Balstrup Jensen
1. Absalon trop
Niels Nielsen
Bent Bloksted
Frie Fugle
PF Leif Lemmeke
PF John Elsborg
Ole Bjørk

2. LIDEBOR

- 13 Aarhus trop
SM Flemming Eifer
SM Per Riemann
SM Per Bech
Kongsvang trop
SM Niels Jørgen Jalling

3. VÆBLERE

2. Ordrup trop
PF Bent Lykke Rasmussen
PA Jørgen Dræby
PA Ib Schmidt
Jørgen Lauterbach
Peter Springborg
2. Godthaab trop
PF Poul Nielsen
PF Jørgen Larsen
Frie Fugle
PF John Elsborg
PF Ole Thaysen
PF Leif Lemmeke
PF Carl Hauschultz
Henrik Maegaard Nielsen
Ole Bjørk
1. Viby trop
PF Jørgen Hvid Jacobsen
PF Erling Borup Andersen
1. Absalon trop
PA Jørgen K. Jørgensen
PA Svend-Erik Vends
PA Leif Petersen
PA Erik Nyeland
Henning Kofod
2. Sundby trop
PF Leif Jacobsen
1. Skørping trop
Ditlev Nedergaard
Niels Bach
2. Valdemar Sejrs trop
Finn Sehested Hansen
Sven Eivind Jensen
1. Herlev trop
PF Ole Kloppenborg Jensen
PF Kjeld Hansen
1. Grøndalsvænge trop
Jørn Andreassen
Dan Hansen
Niels Lystrup
Allan Nielsen
Castbergtruppen
Finn Jørgensen
1. Valby trop
PF John Egarth Hansen
5. By trop
PF Jens Ager
13. Aarhus trop
Billy Rasmussen
5. Odense trop - Sgt. Georg
PF Bent Bytoft Jensen
1. Charlottenlund trop
Claus Stevnss
3. Odense trop
SM Leif Jensen Schmidt
PF Jørgen Larsen
PA Allan Fich
PA Ole Rasmussen

PA Henrik Hougs
Niels Peter Rasmussen
Ole Østerby

4. RIDDERE

- Nybyggerne
PF Mogens Bessermann
Nielsen
11. Aarhus trop
Bjørn N. Nielsen
5. By trop
PA Carl Erik Schnell
2. Aarhus trop
Jürgen Endres
1. Esbjerg trop
Ole Miguel Eriksen
1. Grøndalsvænge trop
John Gronemann
1. Skørping trop
PF Leif Hansen
2. Sundby trop
SM Viggo Petersen
SM Per Bjørneboe
2. Ordrup trop
PF Niels Richter-Friis
PF Per Christensen

5. 1. KL. SPEJDERE

2. Ordrup trop
PF Niels Richter-Friis
PF Per Christensen
1. Børgense trop
PF Klaus Poulsen
2. Valdemar Sejrs trop
Finn Sehested Hansen
Svend Balstrup Jensen
Svend Eivind Jensen
1. Grøndalsvænge trop
John Gronemann
Jørgen Larsen
2. Aarhus trop
Jürgen Endres
Finn Baunsgaard
Helge Barlach
Bent Siig
5. By trop
PA Carl Erik Schnell
3. Odense trop
PA Jørn Larsen
Nybyggerne
PF Mogens Bessermann
Nielsen
Peder Bredahls søtrop
Knud Langkilde
1. Charlottenlund trop
PA Max Knudsen

BLEV *Din* TROP NÆVNT DENNE GANG?

Frie Fugle og 1. Silkeborg trop

der begge er pænt repræsenteret på æressiden har også en del spejdere, der har gået 45 km. For Frie Fugle drejer det sig om 15 spejdere og for 1. Silkeborg er det 5 spejdere. Vi tør vist godt driste os til at sige, at der er god gang i de to troppe!

FORSIDEBILLEDET

er fra København og Frederiksberg distrikts store lejr-bål på friluftsscenen på Bellahøj. Billedet er taget af en af Magasinet's fotografer TF Arthur Sønderlev, Leo-trop-pen.

Vist blæser det!

— men skal du ha' et par varme korte bukser, har depotet gode ting parat.

Livvidde.....	64	66	68	70	72	74	76	80	84	88
khaki uldne ..			29,50	31,50		33,00	34,50	37,50	39,50	39,50
blå uldne.....	20,50	21,50	22,50	23,50	24,50	25,50	26,50	28,50	28,50	28,50
blå fløjl.....	21,50	22,50	23,50	24,50	25,50	26,50	27,50	32,50	32,50	32,50
brun fløjl.....				19,50	20,50	21,50	22,50			

NB! Vi syer bukser - ikke shorts - og kanalen er bred nok til spejderbæltet

Send konfirmanden et rigtigt Spejdertelegram

Sct. Georg & Dragenkr. 0,50

Hornblæserkr. 0,75

Begge fås i mappe med gylden lilje

og koster såkr. 1,50 og 1,75

Eller hvad mener du om at sende et lille skind som telegram?

ca. 12 cm u. dek. kr. 1,50, ca. 16 cm u. dek. kr. 2,00

- 12 - m. - - 2,25, - 16 - m. - - 2,75

Sangskjulere

Tee-pee dekorativ sangskjuler af karton kr. 3,85

Totempæl af træ, holdbar, dekorativ .. kr. 9,85

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

Spejdernes Magasin

Red.: Kommunalærer
J. B. Skotte Hansen
Tobaksvejen 33, Søborg

Spejdersport

Red.: Adjunkt Svend Ranvig
Kongebrovej 28, Sorø

NØRRE FARIMAGSGADE 39
København K, telf. Palæ 4526

Odense: Klostervej 19, telf. 12.418

Ålborg: Kong Hansgade 1, telf. 8370

Århus: Frederiksgade 69, telf. 3 36 13

Depotet er korpsets egen forretning
og giver bonus til korpsets afdelinger

Korpskontor

Frydendalsvej 32, København V

Telefon VE 3666

Kontortid: 8-16, lørdag 8-12

Begge blades ekspedition:

Korpskontoret